

Vänsterpress om Venezuela i juli 2017

Krisen i Venezuela fortsätter att fördjupas. Här har vi samlat artiklar från svensk vänsterpress och en Maduro-kritisk artikel som översatts från den amerikanska vänstertidningen *Jakobin*. Artiklarna har olika infallsvinklar och analyserna stretar åt olika håll, vilket givetvis är uttryck för den motsägelsefulla och kaotiska situation som råder i Venezuela. För ytterligare aspekter på utvecklingen, se följande:

[Tidskriften Röda Rummet om Venezuela 2016-17](#)

Eva Björklund: [Venezuela har antagligen en av världens mest demokratiska grundlagar. Varför ändra i den?](#)

Greg Grandin: [När de kommer ner från bergen ... Vad hände med Venezuela?](#)

Claudio Katz: [Vänstern och Venezuela](#)

Jean-Baptiste Mouttet: [Venezuela – Oppositionen har svårt att få fäste i de folkliga kvarteren](#)

Gregory Wilpert: [Dags för den ”internationella vänstern” att ta ställning om Venezuela](#)

Martin Fahlgren 30/7 2017

Innehåll

Internationalen	1
<i>Borgerliga media hycklar om Venezuela.....</i>	<i>1</i>
Jakobin	3
<i>Kontrarevolutionen tar allt hårdare grepp om Venezuela – Uppriktigt talat om Venezuela</i>	<i>3</i>
Offensiv	9
<i>Kontrarevolutionen tar allt hårdare grepp om Venezuela</i>	<i>9</i>
Proletären.....	11
<i>Viktigt stöd till Venezuela på latinamerikanskt vänsterforum.....</i>	<i>11</i>
<i>Venezuela inför valet – ”Vi har bestämt oss för att förbli fria”</i>	<i>13</i>

Internationalen

Borgerliga media hycklar om Venezuela

Fredrik Persson

Internationalen 28/7 2017

Beväpnad högerdemonstrant i Venezuela

Den borgerliga oppositionen i Venezuela har sedan Hugo Chavez kom till makten 1998 bekämpat den bolivarianska regeringen med alla medel. Kupp försök, ekonomisk krigföring och gatuvåld har varit några av metoderna för att sätta press på de sittande regeringen, tvinga den att vidta impopulära åtgärder för att på så sätt misskreditera regeringen och försvaga dess sociala bas. Högeroppositionens försök att stöta regeringen har fortsatt även sedan Nicolás Maduro tog över 2013. Det senaste försöket tog sig uttryck i form av en inte särskilt framgångsrik "folkomröstning". Men enligt borgerliga medier var rådfrågningen, som saknade konstitutionell betydelse, en "styrkemanifestation". Fredrik Persson har tittat närmre på folkomröstningen och hur den skildrades i mainstream-media.

Söndagen den 16 juli organiserade den venezuelanska högeroppositionen en rådfrågning, "folkomröstning", i vilken man ville få stöd från folket för tre krav: ett nej till den konstituerande församling som ska väljas den 30 juli, ett ja till att militären ska ingripa till det högerkontrollerade parlamentets fördel och ett ja till att nyval ska hållas och en nationell samlingsregering bildas. Folkomröstningen var organiserad av oppositionen helt på egen hand, den hade ingen konstitutionell betydelse, men syftet var att få till ett folkligt avståndstagande från president Nicolas Maduro.

För oppositionen var förväntningarna gigantiska. Oppositionsledaren Maria Corina Machado tyckte i förhand att en lämplig liknelse var Berlinmurens fall eller störtandet av Saddam Hussein. Man räknade med 14 miljoner röster eller i alla fall 11 miljoner.

Det totala valdeltagandet, om vi ser till oppositionens officiella siffror, blev 7,1 miljoner röster. TT-Reuters benämner i en artikel, publicerad i Dagens Nyheter, detta som "en anmärkningsvärd styrkemanifestation". Man citerar analysfirman Torino Capital som säger att

“resultatet verkar bekräfta att oppositionen lätt skulle besegra regeringen i ett val.”

Dessa påståenden må stämma överens med högeroppositionens egna uttalanden efter att resultatet tillkännagivits, men knappast med verkligheten. 7,1 miljoner röster är visserligen inget uselt resultat men knappast någon framgång heller. Det är långt sämre än vad oppositionens spekulationer sa i förhand och rösterna skulle inte räcka för att avsätta Maduro, som fick fler röster i presidentvalet 2013. Det är också faktiskt mindre än vad högeroppositionen fick 2013.

Ett annat problem med TT-Reuters artikel är att oppositionens officiella siffror automatiskt tas som en sanning. Men själva röstningsförfarandet och resultatet har inte kunnat kontrolleras av oberoende observatörer, några sådana hade inte ens oppositionen bjudit in, förutom ett gäng latinamerikanska högerledare. Resultatet kan inte heller styrkas eller mätas i efterhand då oppositionen valde att förstöra valmaterialet. Rapporter har kommit om folk som röstat flera gånger och om hur vallokaler nästan var tomma redan på eftermiddagen, vilket är märkligt med tanke på antalet röstande.

På Dagens Nyheters ledarsida förmedlar man också okritiskt högeroppositionens siffror. Martin Liby Alonso skriver om ”folkomröstningen” som den venezuelanska demokratins höjdpunkt – det sista tappra försöket för oppositionen att hävda folkets vilja. Nu väntas tyvärr, menar han, en utveckling där inte ordet diktatur ens är tillräckligt för att beskriva vart den socialistiska regeringen kommer att ta Venezuela.

Under alla de år den socialistiska rörelsen suttit vid makten i Venezuela har högeroppositionen beskyllt den socialistiska regeringen för valfusk, för riggade valsystem – påståenden som ganska effektivt kunnat spridas internationellt, trots att det venezuelanska valsystemet fått bra kritik av granskare. Vad gäller högeroppositionens folkomröstning blev sådana aspekter snabbt irrelevanta och Dagens Nyheter applåderar detta som en demokratisk milstolpe.

Den 30 juli går Venezuela till val för att välja den konstituerande församlingen, ANC. Den konstituerande församlingen ska diskutera och utforma förslag på förändringar i grundlagen, förändringar som Alonso och andra journalister beskriver som ett hårt slag mot demokratin. Alonso menar att Maduro på så sätt kan ”avlägsna de val han inte kan vinna som det parlament han inte kontrollerar.”

Men det är ett i sak felaktigt påstående. Maduro har betonat att presidentvalet nästa år kommer hållas och varje förslag på förändrad grundlag som ANC beslutar måste godkännas genom folkomröstning. Så förslag som inte stöds av folkets majoritet kommer aldrig kunna realiseras. Som så många gånger tidigare förutsätter den bolivarianska revolutionens fortsatta överlevnad folkligt mandat.

Alonso skriver vidare att valet den 30 juli kommer kontrolleras hårt av ”presidenten och hans koteri” och att ”ett stort antal representanter allokeras till olika regimkontrollerade organisationer”. Men till skillnad från den folkomröstning Alonso prisar som en demokratisk höjdpunkt sker valet till församlingen enligt ett officiellt valsystem som till exempel Carter Center berömt. Medan 364 av församlingens 545 delegater väljs enligt kommunala listor direkt av folket tillfaller 181 delegater representanter för olika typer av folkrörelser och grupper: fackföreningar, arbetar- och bondeorganisationer, rörelser för sexuella och etniska minoriteter, osv. Likaså har företagsorganisationer och oppositionspartier bjudits in. Men högeroppositionen bojkottar valet. Folkrörelserna har börjat ta fram de frågor församlingen ska diskutera: hur Venezuela kan bryta oljeberoendet och kämpa för en hållbar framtid för miljön, hur mer makt kan flyttas till medborgarorgan nära folket, hur man kan förbättra situationen för olika minoriteter, hur man kan få ett slut på det växande våldet på gatorna, osv. Visst kan man se dessa folkrörelser som regeringens nickedockor, men då har man dålig koll på dessa rörelser.

Alonso gör också, i likhet med många andra artiklar i svenska och internationella media, en sak av att militären backar upp Maduros regering – något som tydligen är helt barockt. Alonso skriver att så länge militären inte går emot den egna regeringen kommer den socialistiska regeringen tyvärr att sitta kvar vid makten.

Att militären inte går emot sin egen regering för att föra en oppositionell rörelse till makten skulle förstås inte vara något märkligt i Sverige eller USA – det brukar vanligtvis vara ett tecken på demokrati att militären inte avsätter demokratiska regeringar – men i Venezuela kan detta tvärtom vändas till ett demokratiskt problem! Men detta ligger i linje med vad högerreaktionen alltid har stått för i Venezuela och övriga Latinamerika: alla medel är tillåtna för att avsätta radikala, demokratiskt valda regeringar. I vanlig ordning bemöter svensk och internationell borgerlighet högeroppositionens verkliga karaktär med monumental tystnad. Bakom den demokratiska fasaden är Latinamerikas höger som den brukar vara: in med militären och tvinga fram ett högerskifte!

Slutligen: Alonso påstår att Maduro inte ens kan vinna val om han fuskar. Huruvida Maduro kommer kunna vinna nya val får framtiden utvisa, men en sak är säker: om Maduro skulle få för sig att utse Raul Castro som den enda observatören att kontrollera valprocessen och sedan snabbt försäkra sig om att valmaterialet förstörs, skulle han brännmärkas för evigt och borgerliga medier skulle få det bästa beviset hittills för påstådd diktatur i Venezuela. Vad gäller borgerliga mediers syn på den djupt reaktionära högeroppositionen lär historien oss, hur som helst, att en annan måttstock gäller.

Jakobin

Kontrarevolutionen tar allt hårdare grepp om Venezuela – Uppriktigt talat om Venezuela

Mike Gonzalez

Jakobin 8/7 2017

Medan Nicolás Maduros alltmer odemokratiska regering utkämpar en våldsamt kamp mot högerkrafterna kan vanliga venezolaner konstatera hur luften går ur landvinningarna från Chavismen.

För varje dag sjunker Venezuela allt djupare ned i den politiska och ekonomiska krisen. Dödssiffrorna stiger obevekligt och de otäcka gatustriderna visar inga tecken på att mattas av.

Den 27 juni slogs staden Maracay sönder av plundrare; de satte eld på butiker, allmänna transportcentra, regeringsbyggnader och bostäder under en natt av förstörelse. Två dagar senare hade turen kommit till Barquisimeto.

Internationella medier, till överväldigande del fientliga till den bolivarianska processen, flinar åt president Nicolás Maduros retorik och framställer högerpartierna, som med all säkerhet låg bakom denna våldsvåg, som demokratis försvarare. Med den sortens definition är demokrati tydligen något som låter hela befolkningar hamna i fattigdom och ohälsa och där nära hundra personer lämnas att dö på gatorna.

Samtidigt har den internationella vänstern godtagit de förklaringar regeringens talespersoner står för, enligt den klassiska uppfattningen att fienden till min fiende är min vän. När regeringsbyggnader den 28 juni besköts från en helikopter såg en del bedömare det således bara som ännu ett inslag i katalogen över högers våld.

Inte alldeles oväntat är det långt mer komplicerat än så.

Helikoptern flögs av Oscar Pérez, pensionerad officer inom den statliga säkerhetstjänsten. Pérez har nära kontakter med förre inrikesministern Miguel Rodríguez Torres, som Maduro avskedade 2014. I likhet med flertalet i den sittande regeringen, och cirka hälften av

delstatsguvernörerna i landet, är Torres militär. Han är också ledare för en av de olika Chavistiska grupperingar, som fiskar efter makten.

Bakom fasaden av enighet i regeringen håller en annan strid på att torna upp sig, men ingen av de grupper som är involverade i den kämpar för att föra det revolutionära projektet vidare eller åter bygga upp den massrörelse, som räddade regimen efter kuppörsöket och näringslivets strejker 2002 och 2003.

Även oppositionen är delad i rivaliserande fraktioner. En del är för dialog med presidenten, medan andra, framför allt den grupp som leds av Leopoldo López och hans sambo Liliana Tintori, med största säkerhet stöder de mest våldsamma gatuprotesterna. De är inte bara ute efter att bli av med Maduro utan också att förinta allt Chavismen stått för.

De flesta i Venezuela känner till huvudaktörerna inom högern: de tillhör de mest förmögna och mäktigaste familjerna, de som kontrollerade landets ekonomi innan Chávez dök upp. Från det att de första gatubarrkaderna restes har Maduro försökt samarbeta med företrädare för dessa sektorer inom högern. 2014 vände han sig exempelvis till Lorenzo Mendoza, chef för multinationella Polar och en av de rikaste personerna i Venezuela.

En annan medlem av denna exklusiva klan, Gustavo Cisneros, har fått vara helt i fred under nära 20 år av Chavism. Nyligen sade han att vad Venezuela behöver är en Macri, Argentinas oerhört nyliberale president som just nu håller på att montera ned landets offentliga sektor. Cisneros är förmodligen väl bekant med hur tonerna går inom högern.

Samtidigt som den ekonomiska och politiska krisen fördjupas blir det alltmer uppenbart att varken regeringen eller oppositionen har några riktiga lösningar att komma med. Maduro förråder revolutionen genom att fria till bourgeoisin och glida över i nyliberalism och högern har kallat in våldsbenägna legosoldater i syfte att skapa än mer kaos i landet. Medan dessa båda grupper slåss om makten kan vanliga venezolaner se hur luften pyser ut ur Chavismens landvinningar.

Krisen

Det går inte att överdriva den ekonomiska krisens djup i Venezuela. Fattighetsnivåerna, som fortfarande var på väg nedåt för bara tre år sedan, hotar nu att återgå till vad som rådde före 2012.

Inflationen ligger redan över 700 procent om året och reallönerna fortsätter att minska. I slutet av förra året gjorde lärarfacket bedömningen att det krävdes 17 jobb med minimilön för att kunna betala för en korg med basvaror och tjänster. Bristen på även de mest grundläggande medicinerna, för att inte tala om resurserna för hälsovården i stort, gör den siffran än värre i reella termer. De dagliga efterlysningarna av mediciner på tv och radio säger allt.

De som drabbas hårdast av krisen är också de som mest aktivt stödde Chávez´ bolivarianska program och löftena om att nationens oljerikedomar skulle gå till hälsovård, utbildning och bostäder. Chávez lovade att överskottet skulle investeras i framtiden och skapa en mer mångsidig ekonomi så att landet kunde ta sig ur oljeberoendets fälla.

De planerna har misslyckats. Idag kommer 95 procent av intäkterna av Venezuelas utrikes-handel från oljan, mot 67 procent för 20 år sedan. Samtidigt har BNP sjunkit med 18 procent genom att produktionen inom industri och jordbruk brutit samman i många sektorer. Statens reserver uppgår till bara 40 procent av vad som var fallet 2012. Nästan 90 procent av befolkningen har inte råd att köpa mat för att äta sig mätta, vilket är orsaken till att venezolanerna i genomsnitt tappat åtta kilo i vikt. Mjölkkonsumtionen har minskat med hälften. Inga siffror är för närvarande tillgängliga om konsekvenserna av bristen på mediciner.

Läget var mycket allvarligt redan när venezolanerna i december 2015 gick till valurnorna för att utse en ny nationalförsamling och som resulterade i att högern fick nära två tredjedels

majoritet.

Valresultatet orsakades inte av någon större ideologisk förskjutning. I stället avstod två miljoner Chavister från att rösta – en minnesbeta för de politiska ledarna och ett klart uttryck för smärtan och förtvivlan hos dem som får köa i timtal för basvaror, där priset stiger i svindlande fart.

Även om väljarna inte hade tillgång till någon exakt statistik – landets centralbank publicerar inte aktuell ekonomisk information – kunde de inte undgå att se att klyftan mellan rika och fattiga åter höll på att vidgas. I föl gjorde Jorge Giordani, tidigare Chávez finansminister, ett uttalande, där han visade att 500 miljarder dollar försvunnit från statens kassakistor. Nyheten bekräftade bara vad de flesta redan insett: Chavismen hade gett enorma möjligheter till korruption och mygel när statsbyråkratin kanaliserade statliga fonder till privata bankkonton.

Det komplicerade växelkurssystemet gav importörerna möjlighet att skaffa dollar till en extremt låg kurs – cirka tolv bolivar för en dollar till helt nyligen – och därefter sälja importvaror till priser baserade på en hundra gånger högre marknadskurs. Många av varorna for bara rakt igenom Venezuela på väg till Colombia, där vinstmöjligheterna är än större. Bankdirektörer, statsbyråkrater, tullen och nationalgardet var samtliga med på ett hörn i detta spel. Och under färden gjorde många sig stora förmögenheter.

Det var alltså inte direkt oväntat när det avslöjades att handelsbourgeoisin lagt beslag på varor och höjt priserna efter eget godtycke eller att industri- och finanssektorn flyttat kapital utomlands för att svälta ut landets ekonomi. Men mer förvånande är att de som hade ansvaret för att omforma den venezolanska staten – genom att angripa korruptionen och vidta åtgärder för omfördelning – också haft ett finger med i spelet.

Strax innan han avled 2013 skrev Chávez ett förord till den nationella planen för 2013-2019, där han medgav att staten inte hade förändrats och uppmanade till att dra rorkulten åt ett annat håll. Dessvärre var de han hoppades på redan väl inbäddade i statsbyråkratin och gjorde vinster på den korruption som systemet var impregnerat av.

De som försvarar Chavismen kommer att säga att krisen beror på det fallande oljepriset, men det är helt enkelt inte sant. När oljeintäkterna minskat borde den tidigare boomen ha gett regeringen möjligheter att spara tillräckligt med pengar för att kunna hantera den nuvarande krisen och mer än så, som Manuel Sutherland visat i en omsorgsfull studie.

Regeringen baserade sin budget på ett oljepris på 60 dollar fatet, även när priset var dubbelt så högt. Denna extrainkomst försvann in i ett korrupt system, som den chavistiska staten förvaltar och understöder.

Bourgeoisin har förstås bara trivts. Den har glatt samarbetat med den nya chavistiska eliten och försnillat offentliga medel, spekulerat på valutamarknaderna och investerat vinsterna utomlands.

I ett av de senaste numren av den spanska tidskriften *Tiempo* var ”Invasionen från Venezuela” på omslaget. Artikelken var inte som väntat någon attack på invandrare, utan hyllade i stället de förmögna venezolanska familjer som nu ägnar sig åt att investera i Spanien. Namnen är välbekanta – Capriles, Cohen, Otero Silva, Baute – och de har skaffat sig sina förmögenheter inom läkemedelsindustrin, medier, detaljhandel, restauranger och guldhandel. Tidskriften berättar att de superrika från Venezuela är tryggt etablerade i de rikaste delarna av Madrid, i säkert lä för samhällskollapsen i hemlandet.

Krisen i Venezuela utgör en fullständig dementi på den bolivarianska revolutionen: de förmåner de fattiga och arbetarklassen fått är nästan helt borta, medan den kapitalistiska eliten behållit både makt och rikedom.

Men i stället för att ta itu med denna allt värre kris har Maduros regering satsat på att skydda

sig själv.

Revolution i omvänd riktning

Inte någon gång under krisen har Maduros regering kommit med något konsekvent svar, i stället har den reagerat kaotiskt. Ministrar har bytts ut i en strid ström och de kommissioner som tillsatts har bara vissnat bort. Agerandet handlar mer om att lösa interna konflikter än att ta itu med den ökande fattigdomen och missnöjet.

Men ändå går det att hitta tre tydliga teman i regeringens sätt att bete sig: ny satsning på utländska investeringar i råvaruutvinning, ökad militarisering av regeringen och göra Venezuelas Förenade Socialistparti (*PSUV*) till ett verktyg för politisk kontroll.

Maduro har kommit på ett sätt att minska det enorma hålet i statsbudgeten: Arco Minero i Amazonregionen. Området utgör 12 procent av landets yta och sitter på en ett ymnighetshorn av mineraler, olja och naturgas. Dessutom är det den främsta sötvattenreservoaren i landet.

Av miljöskäl och hänsyn till ursprungsbefolkningens mänskliga och territoriella rättigheter sade Chávez en gång nej till att börja exploatera området. Men förra sommaren började Maduro uppmuntra multinationella företag att delta i budgivningen om koncessioner.

Första budet gick till Barrick, den enorma kanadensiska guldgruvekoncern, som fått nej av Venezuela tio år tidigare. Sedan Chávez nationaliserat gruvorna krävde bolaget hundratals miljoner dollar i kompensation. Som tecken på sin goda vilja har Maduro både gått med på att betala den skulden, erbjuda bolaget tio års skattefrihet och låta staten stå för infrastrukturen i regionen.

Vi kan redan se de miljömässiga konsekvenserna av att regionen öppnas för den glupska gruvindustrin – befolkningsomflyttningar, förgiftad mark och vattendrag, förstörelse av sårbar regnskogs- och bergsmiljö. I Arco började militären köra bort de bofasta så fort regeringens beslut tillkännagivits.

Maduros administration placerade faktiskt omedelbart regionen under militär kontroll och upphävde de grundlagsskyddade rättigheterna. Ett nybildat bolag, Camimpeg, kommer att förvalta tillgångarna. Även om försvarsministeriet kommer att sköta denna nya organisation är företaget självständigt – dvs privatägt – och inte skyldigt att redovisa något öppet.

Det här får inte förväxlas med Chavez´ ursprungliga plan med en civil-militär allians, där militären skulle tjäna majoritetens intressen. I stället har Maduro vänt sig till militären i hopp om att kunna skydda sin egen makt.

Samtidigt har hans politiska parti, *PSUV*, förvandlats till ett redskap för politisk kontroll. När Chávez 2006 tillkännagav bildandet av *PSUV* utgjorde det en del av hans plan på socialism för tjugoförsta århundradet. Partiet var tänkt att företräda nästa steg på vägen mot den folkliga participatoriska demokrati, som den nyskrivna konstitutionen värnade om. Hans avsikt var att göra *PSUV* till ett öppet, demokratiskt parti, som både skulle hålla ögonen på regeringen och staten.

Vad som hände var emellertid raka motsatsen: en toppstyrd auktoritär struktur med sträng kontroll av avvikande uppfattningar och debatt redan från början. Och i själva verket var *PSUV* utformat med det kubanska kommunistpartiet som förebild.

Ett exempel på detta är att regeringen när krisen fördjupades startade ett program för att leverera matpaket till fattiga hem till garanterade officiella priser. Men *PSUV* tog över det helt och satte politiskt stöd som villkor för att dela ut några livsmedel. (Ironiskt nog blev projektet proppfullt med korruption och gick omkull.)

Därefter har ett s k patriotiskt kort införts, och som också kan erhållas av *PSUV*, och utan det går det inte att få tillgång till statliga tjänster, pensioner eller pass. Med andra ord ett verktyg för politisk påverkan.

Högern slår tillbaka

Omedelbart efter valet 2015 införde Maduro undantagstillstånd och inställde såväl guvernörsvalet som de fackliga valen.

Den nya nationalförsamlingen, där högerens Rundabord för demokratisk enhet (*MUD*) är största parti, kunde inte komma med någon lösning på den ekonomiska krisen, bristen på el och vatten, och heller inte på den ökade vågen av brottslighet. Den hade bara två saker i huvudet – frigivning av Leopoldo López, som fängslats 2014 anklagad för att ha uppmuntrat till våldsamheter, och att få bort Maduro. Vad företrädarna för oppositionen än sade offentligt siktade de bara på att ta makten och bli kvitt Chavismen – en plan som Washington energiskt ställt sig bakom.

2016 tog högern initiativ till en folkomröstning om att avsätta Maduro. Ironiskt nog var det 1999 års konstitution – ett centralt inslag i den chavistiska revolutionen – som möjliggjorde detta drag.

Konstitutionens klausul om att kunna återkalla mandat var en viktig ingrediens i Chavismens löften om att offentliga företrädare skulle kunna ställas till svars. Den gör det möjligt för 20 procent av väljarkåren att kräva folkomröstning när någon politiker avverkat halva mandatperioden.

Chávez själv hade varit med om den sortens folkomröstning 2004, då han tog hem en klar seger. Efter valet 2015 kunde Maduro emellertid inte längre lita på folkets stöd och han använde sig därför av allmänna institutioner, som han fyllt med anhängare – som centrala valmyndigheten – för att blockera initiativet.

Givetvis utnyttjade högern läget i egna syften, men Chávez hade ju tryckt på att möjligheten att återkalla mandat för valda representanter var något avgörande i en participativ demokrati. Dessutom måste vi komma ihåg att alla delar av samhället diskuterade och debatterade konstitutionen 1999. Folkomröstningen för att utse den konstituerande kongressen och godkänna det nya dokumentet var baserad på samma principer.

Maduro har använt sig av byråkratiskt manövrerande för att slippa ifrån den chavistiska konstitutionen. Han åberopade att Venezuela var utsatt för ekonomisk krigföring. Även om krafter utifrån uppenbart bidragit till att fördjupa krisen orsakas den till stora delar av inhemska faktorer – för att inte tala om regeringens oförmåga att hantera situationen.

När nationalförsamlingen i mars vägrade att rösta för Arco Minero-projektet försökte Maduro åter att komma undan den demokratiska proceduren genom att låta högsta domstolen ta ifrån den dess befogenheter. Luisa Ortega Díaz, som varit riksåklagare sedan 2005 och som varit en obestridligt lojal anhängare till Chavismen, förklarade att regeringens åtgärder stred mot konstitutionen. Maduro upphävde då kvickt det beslut hans fogliga domstol fattat.

Omröstningen om Arco Minero visar tydligt på paradoxerna i venezolansk politik. En chavistisk regering håller på att förhandla om att få komma tillbaka på den internationella marknaden och den råvaruutvinning man kämpat för att ta sig ur. Avtalet kommer att ödelägga landet och göra att befolkningsmajoriteten åter hamnar i samma elände som tiden före Chávez.

Bourgeoisin, som hela tiden varit inriktad på att påskynda den processen, är bara intresserad av att få förvalta kapitulationen och samtidigt också utplåna alla minnen av Chavismen.

Under hela denna process har *MUD* uppmanat till protester. De inledande demonstrationerna, som leddes av medlemmar av överklassen i dramatisk mundering, lockade också många från medelklassen. Andra demonstranter, däremot, tillhörde inte något högerparti: många besvikna, ilska och desperata, som nog skulle beteckna sig själva som chavister, slöt också upp bakom landets elit.

Några viktiga fästen för chavisterna, som La Vega och El Valle i Caracas, där ministrar blivit utkastade av invånarna, har upplevt en ständig ökning av demonstrationer och plundring de senaste månaderna. Men vad kan man annat vänta sig, när nationalgardet, polisen, militären och *PSUV* samtliga försöker stoppa den grundlagsskyddade rätten att protestera?

Nu har Maduro kallat till val av en ny konstituerande församling i slutet av juli. Det kommer knappast att gå till på samma sätt som 1999. Då var debatten öppen och omfattande och folk gav sig in i processen med optimism. Den här gången kommer Maduros administration att noggrant dirigera det hela och försäkra sig om att alla förändringar som regeringen vill införa kommer att godkännas. Det kommer inte att förekomma någon debatt, ingen öppenhet.

Vad Maduro siktar på är ovisst, men det kommer säkerligen att handla om att driva igenom Arco Minero-planerna och privatisera delar av, eller kanske hela, *PDVSA*, det statliga oljebolaget. Det kan också bli fråga om att godkänna den ökade maktkoncentrationen till färre och färre händer, som inte utsetts i någon participatorisk process, utan genom ett interna uppgörelser mellan mäktiga och maktthungriga grupper om vem som ska ha kontrollen.

Andra mer otäcka krafter bär skulden till en del av de mer barbariska handlingar det rapporterats om. De är iförda rånarluvor och har ägnat sig åt att avlossa skott rakt i bröstet på unga män, förbipasserande fotgängare, bilförare.

Detta handlar om något helt annat än protester; dessa banditer är med största säkerhet betalda av yttersta högern. De liknar de paramilitärer som arbetar åt knarkmaffian, vars inflytande växer.

De inskränker sig inte bara till att stödja högern; deras mål är att göra landet omöjligt att styra, att öka på desperationen och den rädsla som alltför många känner i Venezuela. Samtidigt är de statliga säkerhetsstyrkorna, framför allt nationalgardet, alltmer inblandade i våldsamheterna. Och det är svårt att veta hur mycket dessa nätverk egentligen är sammanflätade med varandra.

Under tiden väntar multinationella bolag på att få kamma åt sig landets enorma olje-, naturgas-, och mineraltillgångar under välvilligt överinseende av en öppet nyliberal regering. Och då är det inte bara USA som avses utan också Kina, Ryssland och andra jättar inom den internationella kapitalismen.

En del inom vänstern har uppmanat till våldsamt motstånd, men det är svårt att tänka sig något mer ansvarslost och cyniskt. Egentligen handlar det inte om mycket mer än viftande med armarna, eftersom den massrörelse som växte fram runt Chávez och kämpade för att försvara hans visioner är avväpnad och demoraliserad.

Uppriktiga chavister kan inte göra mycket med tanke på den systematiska undermineringen av demokratin, svartmålningen av avvikande uppfattningar, dödandet av fackföreningsfolk och ledare på gräsrotsnivå som Sabino Romero, att folkets förtroende för regeringen vittrar sönder och det ökade våldet. Att då uppmana till att ta till vapen ger bara militären en förevändning för att ingripa.

Andra inom vänstern har valt att hålla tyst eller blunda för den komplicerade verkligheten. Vilka motiven än är blir resultatet av deras tystnad att man hamnar på samma sida som en ny härskande klass, dold bakom en socialistisk terminologi.

Den eliten har medverkat till att ta udden ur den rörelse på gräsrotsnivå, som försvarade revolutionen 2002 och 2003, och där de olika formerna av organisering på folklig nivå kunde ha lagt grunden till ett framgångsrikt chavistiskt projekt.

Trots denna motgång består minnena av dessa år överallt där folk agerar gemensamt för att försvara sig och hålla solidaritetens traditioner vid liv – även om många av dem för tillfället valt att tåga.

Vänstern utanför Venezuela kan bidra till att återuppbygga rörelsen genom att på ett öppet sätt

diskutera vad som gått snett. Som socialister vi aldrig tvungna att välja det mindre onda. I stället måste vi stödja dem som kämpar för att åter skapa grunden för ett verkligt demokratiskt samhälle.

[Mike Gonzalez är f d professor i Latinamerikastudier vid universitetet i Glasgow. Han har nyligen publicerat *Hugo Chávez: En socialist för tjugoförsta århundradet*, Pluto Press. González var tidigare medlem av brittiska *Socialist Workers Party*]

Översättning: Björn Erik Rosin

Offensiv

Kontrarevolutionen tar allt hårdare grepp om Venezuela

Jonas Brännberg

Offensiv 26/7 2017

William pratade om Maduros högerkurs och dennes vilja att införa "statskapitalism".

– Kampen som pågår idag i Venezuela är mellan en borgerlig kontrarevolution av högeroppositionen och en kontrarevolution av Maduro-byråkratin. Arbetarklassen har inga organisationer för att försvara sig. Det vi ser är slutet på vad en del har kallat "oljesocialism" – att genomföra förbättringar för den fattiga majoriteten baserat på oljeinkomster, utan att röra kapitalismens centrala delar. Men det gick inte och nu kollapsar Venezuela totalt.

Så kommenterade Miguel från Izquierda Revolucionaria krisen i Venezuela när frågan diskuterades på CWI:s sommarskola som ägde rum i Barcelona den 16-23 juli.

Förra veckan utbröt nya våldsamma sammandrabbningar mellan högeroppositionens demonstrationer och säkerhetsstyrkor samt regimvänliga demonstranter.

Den här veckan har oppositionen utlyst en ny generalstrejk, 48-timmar lång, och stora demonstrationer mot den nya konstituerande församling som president Nicolás Maduro ämnar skapa för att skriva en ny grundlag. Valet till Maduros konstituerande församling ska hållas den 30 juli.

Under de senaste månaderna har högern – som hade makten innan Hugo Chavez tog över år

1999 – gjort allt för att störta Maduro. Å andra sidan försöker Maduro och byråkratin behålla makten och kringgå det parlament (nationalförsamlingen) som oppositionen har majoritet i genom att bilda en ny ”konstituerande församling” som de själva kommer att kontrollera. Samtidigt lider vanligt folk i en extremt svår situation. Det är brist på de mesta. Inflationen som var 300 procent ifjol väntas i år bli 1 000 procent!

– **Situationen ändras snabbt.** I veckan ägde en 24-timmarsstrejk från högern rum. Nu har parlamentet utsett nya domare till högsta domstolen eftersom de sittande domarna stödjer Maduro. Söndagen den 16 juli genomförde högern en olaglig folkomröstning om den nya konstituerande församlingen. De påstår att 7,1 miljoner röstade nej, men många säger att det inte är sant. EU och USA verkar nu agera för att få bort Maduro, sade William från Venezuela.

– Chavez genomförde sociala reformer, men hans politik zickzackade fram och tillbaka under trycket underifrån av massorna och från Venezuelas kapitalistklass. Under slutet av sin tid gick han och särskilt byråkratin runt honom kraftigt till höger. Chavez efterträdare Maduro vill ha ”statskapitalism” efter rysk och kinesisk modell. Hans första steg blev att ta bort all arbetarkontroll och arbetardemokrati.

– Det pågår just nu en fullskalig kontrarevolution, men alla har ännu inte dragit den slutsatsen.

– Maduro vill skapa en allians med borgerligheten och hoppas att vissa delar av kapitalistklassen lutar mer på honom än oppositionen, sade Miguel.

– **Men samtidigt** förlorar Maduro stöd från de som tidigare stödde chavismen. När högern försökte sig på en militärkupp mot Chavez år 2002 gick exempelvis olje- och industriarbetare samt livsmedelsarbetare ut till hans försvar. Nu har regeringen sparkat 4 000 av dessa livsmedelsarbetare. På stålföretaget Sidor ställde regimen först in ett fackligt val eftersom vänstern skulle vinna och därefter påtvingades arbetarna, med militärens hjälp, ett dåligt avtal.

– Det finns många liknande exempel, vilket gör att arbetarna inte försvarar regeringen, sade Miguel och fortsatte:

– Hur kan regeringen ändå sitta kvar? Det finns en del som ännu anser att man har gjort vissa små framsteg till skillnad från Macris Argentina eller Temers Brasilien där vanligt folk attackeras på bred front. Vidare finns minnet av krisen, revolten och massakern i huvudstaden Caracas år 1989 – då samma reaktionära oligarker som nu leder högern styrde – fortfarande kvar. Därför har högern inte kunnat vinna över arbetarna, som blivit allt mer passiva och uppgivna. För många handlar det endast om att skaffa mat för dagen.

– Det finns en koppling mellan topparna inom militären och chavismen och deras kapitalism. Därför har militären hittills stött Maduro, men militärer som formellt är ”chavistas” kan ändå genomföra en kupp.

– Generalstrejken de närmaste dagarna kan bli avgörande. Högerns förra generalstrejk blev ganska misslyckad och den planerade marschen mot presidentpalatset kunde inte genomföras. Den gången stoppade USA-administrationen planen, men nu är situationen annorlunda.

– **En viktig skillnad** gentemot 1970-talet är att nu är hela det kapitalistiska systemet i kris. Det i sin tur försvårar för borgerligheten att göra som under 1970-talet då man krossade kamprörelserna i blod och upprättade militärdiktaturer, menade Viktor Taibo från Spanien.

Miguel berättade också om möjligheterna att arbeta politiskt:

– För socialister handlar det om att försvara det vi har. Vi förbereder oss för arbete under mer förtryck. Redan nu tvingas vi ibland att arbeta halvt underjordiskt. Kamraterna måste var mycket försiktiga, men vi fortsätter vårt arbete i fackföreningar och kämpar för arbetares rättigheter. Ibland måste vi arbeta genom tillfälliga strukturer för att inte drabbas av attacker, eller sprida våra politiska förslag anonymt, sade Miguel.

Tony Saunio från CWI:s ledning sammanfattade diskussionen.

– I både Brasilien och Venezuela är det katastrofala vänsterreformistiska misslyckanden –

Lula i Brasilien och Chavez i Venezuela – som öppnat vägen för högerens valframgångar, även om situationen är tusen gånger värre i Venezuela.

– Men det betyder inte att högerens idéer har ett starkt stöd. Tvärtom. Till exempel kände högerens kandidat i förra presidentvalet, Caprilli, sig tvungen att lova att inte röra en del av Chavez sociala projekt och han vågade inte gå till val på öppet nyliberalt program. Det råder en ideologisk förvirring, men kapitalisterna och borgarna vinner inget bestående stöd.

– Socialister kan inte stödja Maduro som har gått starkt högerut, men kan självfallet inte heller stödja de som vill bli av med honom – deras högerpolitik innebär att läget bara blir ännu värre.

– **Vi måste säga som det verkligen är: Venezuela har sett en revolutionär process som har beseegrats.**

– Arbetarklassen konfronterar en förödande situation. Det är en social kollaps. Det sker fler mord i Caracas än i Bagdad! Människor kan inte få tag i mediciner och mat i ett land som en gång räknades som ett av Latinamerikas rikaste.

– Vad hela situationen visar är vad som kan hända när man försöker göra en revolution till hälften och inte avslutar den. Arbetarna och de fattiga kommer att behöva tid för att återhämta sig från detta bakslag, men det kommer också att finnas de som letar efter socialistiska svar och alternativ. För socialisterna handlar det om att behålla de styrkor vi har och hitta de som försöker dra slutsatser av det som har hänt utifrån en revolutionär utgångspunkt.

Proletären

Viktigt stöd till Venezuela på latinamerikanskt vänsterforum

Dick Emanuelsson

Proletären 24/7 2017

José Ramón Balaguer från det kubanska kommunistpartiets centralkommitté lyssnar på Oscar López Rivera, frigiven puertoricansk frihetskämpe som på sin vänstra sida har Rodrigo Granda från FARC-gerillans högsta ledning. Foto: Miriam Emanuelsson

Den latinamerikanska och karibiska vänstern fördömde under Sao Paulo-forumets 23:e möte den venezuelanska och latinamerikanska högerens attacker mot Venezuela. De

330 delegaterna från 22 länder uttryckte samtidigt sitt stöd för valet till en författningsskrivande församling i Venezuela den 30 juli.

Konferensen som genomfördes i Nicaraguas huvudstad Managua uttryckte även sitt stöd till den colombianska fredsuppgörelsen och krävde att regeringen och Colombias kongress uppfyller sin del av fredsavtalet, i synnerhet frågan om de politiska fångarna.

Konferensen krävde att regeringen omedelbart frigir de mer än 2400 fångarna från Farc-gerillan som fortfarande inte har släppts, trots att lagen och dekretet om amnesti för alla gerillans fångar antogs den 15 december 2016. Hittills har bara en tredjedel av gerillans fångar frigivits.

Delegaterna antog flera uttalanden under en epok där USA-imperialismen med alla medel försöker återta sin roll som gendarm på den södra delen av den amerikanska kontinenten.

Sao Paulo-forumet, som grundades 1990 med det brasilianska arbetarpartiet PT, den forna salvadoranska gerillarörelsen FMLN och den nicaraguanska Sandinistfronten i spetsen, har kommit att bli en viktig politisk plattform för vänstern, kommunistpartier, gerillarörelser och arbetarpartier med en revolutionär ideologisk bas. Forumet kom till precis i kölvattnet av realsocialismens sönderfall i Sovjetunionen och östra Europa. De årliga konferenserna blev en moralisk och politisk stimulans i en värld där nyliberalismens ideologer talade om ”ideologiernas slut” och kapitalismens slutliga seger.

På konferensen deltog med plats i presidiet Rodrigo Granda, medlem av Farc-gerillans högsta ledning, som gjorde ett bejublat anförande. Men det var den puertoricanske frihetskämpen Oscar López Rivera, den äldste politiske fången på den amerikanska kontinenten, på plats bredvid Granda, som drog ned störst applåddåskor av en stående konferens.

Rivera genomled 35 år i USA-fängelser och vägrade be om nåd. Pressad av en växande internationell opinion benådade Obama Rivera och förflyttade honom till ett puertoricanskt fängelse innan han överlämnade presidentskapet till Donald Trump.

Den 17 maj frigavs Rivera slutligen och hälsades av hundratusentals puertoricaner när han lämnade fängelset och kramades om av sina närmaste.

Rivera greps 1981 och dömdes till 55 års fängelse för medlemskap i Faln (Puerto Ricos Nationella Befrielsearmé), en underjordisk puertoricansk marxist-leninistisk grupp.

Det Sandinistiska partiets (FSLN) internationella sekreterare Jacinto Suarez hälsade delegaterna välkomna i ett öppningstal och överlämnade ordet till Monica Valente, Sao Paulo-forumets permanenta sekreterare och medlem av det brasilianska PT:s ledning.

Hon gratulerade Nicaraguas president Daniel Ortega för en formidabel valseger i november förra året då Sandinistfrontens presidentkandidat krossade allt motstånd med över 72 procent av rösterna och valdes till en tredje presidentperiod.

Valente uttryckte också konferensens hyllning till en av forats grundare, den kubanska revolutionens obestridliga ledare, Fidel Castro. Även Che Guevara fick enorma applåder på 50-årsdagen av hans död. Che dödades på order av CIA-agenten Felix Rodriguez, efter att den bolivianska armén ringat in och tillfångatagit honom i Bolivia.

Valente underströk de latinamerikanska och karibiska vänsterpartiernas och de sociala rörelsernas stöd till den bolivarianska revolutionen i Venezuela.

– Vi kämpar tillsammans mot den latinamerikanska högerens brutala offensiv mot det venezuelanska folket och den bolivarianska revolutionen. Vi står på samma sida, Venezuela! underströk Valente och fick starka applåder till svar.

José Ramón Balaguer, historisk gerillakämp och medlem av det kubanska kommunistpartiets centralkommitté, talade å sitt partis vägnar och underströk behovet av att förstärka enigheten

och kampen mot imperialismen.

Latinamerika och Karibien med sina gigantiska naturresurser är föremål för USA:s planer om intervention, och dessa planer måste slås tillbaka med all kraft genom organisering, kamp och enighet, betonade varje delegat från de 22 länderna på plats i Managua.

Trump må hota Venezuela om nya sanktioner och ett godkännande av en illegal parallell regeringsjunta från den venezuelanska högeroppositionens sida, men de latinamerikanska och karibiska folken med sina revolutionära partier kommer inte stillatigande åse försöken till nya interventioner på kontinenten.

Venezuela inför valet – ”Vi har bestämt oss för att förbli fria”

Dick och Miriam Emanuelsson

Proletären 28/7 2017

Revolutionärer och Chavezanhängare i den stridbara stadsdelen "23 de Enero" i Caracas svär att fortsätta kampen för Venezuela och en ny författning i tjänst hos de arbetande.

På söndag är det val till en ny författningsskrivande församling i Venezuela. Högerens motstånd mot valet beror på att president Maduro vill dra in de verkliga folkmakterna i författningen, säger parlamentsledamoten Julio Chavez som menar att konfrontationen i Venezuela i grunden handlar om försvaret av landets naturresurser mot USA:s försök att återta dem.

Det är inte bara Venezuelas olja och gas utan även diamanter, kobolt och sötvatten, bland de största reserverna i världen, som imperialismen vill lägga beslag på. Men den nationalistiska politiken som den förre presidenten Hugo Chavez inledde och som efterträdaren Nicolas Maduro har fortsatt är ett hinder för de transnationella bolagen och USA:s mål att ta över Venezuela.

Den fascistiska högeroppositionen har från första början vägrat att delta i den dialog mellan regeringen och oppositionen som påven föreslagit. I stället har oppositionen eskalerat konflikten genom att genomföra en rättsvidrig folkomröstning den 16 juli, där var och en som ville kunde rösta under hela dagen.

Alla valregister, dokument och namnunderskrifter brändes samma kväll. En journalist från organisationen Venezuela Lucha tog med sig sin dolda kamera till fyra olika valkretsar och röstade sammanlagt sju gånger.

Oppositionen sa samma kväll att 7.535 259 personer hade röstat (och 98 procent av dem mot Maduro), vilket faktiskt var något färre än antalet röster Maduro fick i valet 2013.

Med det valresultatet som "legitim" grund har oppositionen gått vidare. Den suspenderade nationalförsamlingen, som vägrar att underordna sig ett beslut från högsta domstolen, har utsett en ny högsta domstol och aviserat att den ska utse en provisorisk regering.

Alla dessa beslut har förkastats av såväl regeringen, rättsapparaten och de väpnade styrkorna. Oppositionen har inte väntat sig något annat svar. Ty den är samtidigt medveten om att den ensam inte är i kraft eller i stånd att störta regeringen Nicolas Maduro. Därför vänder sig oppositionen till grannen i norr där Trump erbjuder allt stöd.

USA hotar regeringen Maduro att om den inte avstår från söndagens val till en ny författningsskrivande församling får den stå för konsekvenserna. Bland de alternativ till sanktioner som har nämnts finns ett stopp för import av venezuelanskt bränsle till USA. År 2016 uppgick den till 741.000 fat per dag.

Såväl Maduro, miljoner chavister som landets väpnade styrkor förkastar försöket till utpressning och försäkrar att fosterlandet ska försvaras med alla medel.

Inför söndagens val mobiliserar båda sidor, opposition och regeringsanhängare. Oppositionens allierade utgörs av Donald Trump, avdankade latinamerikanska högerpresidenter och monopolens gemenskap EU.

Men de härskande klasserna i och utanför Venezuela har aldrig gett sitt gillande till en folkregering som den som valdes och leddes av Hugo Chavez 1999, eller av Salvador Allende 1970, Manuel Zelaya i Honduras eller Dilma Rousseff i Brasilien. Nu väntar den nationella och internationella reaktionen på att kasta sig över Venezuela.

Sedan 1811 fram till 1961 har över 30 nya författningar utarbetats i Venezuela. Men ingen av dessa har blivit skandal i utlandet, för de tog ingen notis om det vanliga arbetande folkets åsikter och behov. Det skedde inte förrän med Hugo Chavez författning 1999.

Så varför skapas det nu en global front mot Venezuela, med Trump, EU och den internationella högern hand i hand med den internationella socialdemokratin, för att Maduro ska stoppa valet på söndag?

Vad är det som gör dem beredda att intrigera för att skapa ett inbördeskrig i Venezuela för att stoppa utarbetandet av en ny författning?

Svaret, säger Julio Chavez, ledamot av den suspenderade nationalförsamlingen och kandidat till den författningsskrivande församling som ska väljas på söndag, är att såväl författningen från 1999 som den som Maduro nu föreslår ska utarbetas, drar in de verkliga folkmakterna i författningen, såsom fackföreningar, kvarterskommittéer, bönder, studenter, kvinnor, ursprungsbefolkningar och landets regioner med sina speciella problem och behov.

Maduros förslag till författning, till skillnad mot Chavez författning, riktar in sig på att skapa ett "projekt för nationen". Nu är den ekonomiska och politiska krisen mycket djupare och reaktionens angrepp mycket mer omfattande än 1999 och just därför krävs en ny författning som ger regeringen de legala maktmedel den behöver för att försvara de sociala, demokratiska reformer och erövringar som den bolivarianska revolutionen har inneburit.

Parlamentsledamoten Julio Chavez, som också tillhör ledningen för landets Förenade socialistparti, PSUV, säger till Proletären att händelserna under de senaste månaderna har visat att samhällets institutioner, så som de regleras enligt författningen från 1999, inte räcker till för att bekämpa krisen som till stor del har sin bakgrund i faktorer och aktörer i utlandet.

Det är därför som delar av den internationella högern ser faran med en ny författning och därav det ursinne med vilken den opererar mot regeringen Maduro. För reaktionen vet att detta är en av de sista möjligheterna den förfogar över för att stoppa den demokratiska och revolutionära processen i Venezuela och återta sina förlorade privilegier.

– De [imperialismen och den internationella högern] vet att vi har hittat vägen där subjektet är folket, huvudpersonen i en alternativ politisk modell som står mot den nyliberala kapitalismens modell. De vet nu av erfarenhet att vi har utövat en nationell suveränitet mot den tidigare utplundringen av våra naturresurser. Tidigare betalade de utländska oljebolagen som Exxon Mobil bara 1 procent i en regional skatt. Chavez höjde den ribban i ett slag till 33 procent, uppger Chavez.

Det är denna utplundring som USA och högeroppositionen vill återinföra. Därför är den nya författningen som ett rött skynke för USA och dess allierade.

– Vi anser att denna församling är det forum där debatten om landets problem bör diskuteras och hur dessa ska lösas. Men oppositionens mål är en statskupp, menar Julio Chavez.

Han nämner att medlen för att skapa förevändning för en statskupp och militär USA-intervention är terrorism och att skapa kaos för att begära en militär intervention.

– De bränner människor, de bränner ner barnsjukhus, förlossningsavdelningar och daghem. Men Venezuelas folk kommer att krossa alla försök att störta Venezuela i ett inbördeskrig.

Han menar att med den nya konstitutionen kan regeringen, med aktivt deltagande från de folkliga samhällsgrupperna i landet, inleda en verklig kamp mot spekulation, den gigantiska kapitalflykten och den ekonomiska krigföringen från det venezuelanska borgerskapet.

Chavez nämner kriget i Chaco 1932-1935. Ytligt sett var det en gränskonflikt mellan Bolivia och Paraguay, men det var oljemagnaten Rockefellers Standard Oil of New Jersey respektive brittiska Royal Dutch Shell som drev de bägge broderfolken i krig för att lägga beslag på de förmodade gas- och oljereserverna i Chacoöknen. Närmare 80.000 människor dödades.

Julio Chavez menar att en mäktig aktör bakom kriget mot Venezuela utgörs av oljebolaget Exxon Mobil.

– När kommandant Chavez kom till makten drev han bort Exxon Mobil [efter att de vägrat att förhandla om en rättvis kompensation eller ingå ett jointventureföretag för nationaliseringen av oljekällorna i Orinocobältet]. När Chavez skapade Petrocaribe förlorade Exxon Mobil en stor marknad i Karibien och Centralamerika, understryker Julio Chavez.

Han menar att i USA regerar inte Trump utan de stora transnationella företagen och det är de som står bakom aggressionerna. Till sitt stöd har de det militära Sydkommandots chef, amiral Kurt Walter Tidd, som förra året sa att under de kommande sex månaderna skulle Maduro störtas.

– Men det har inte hänt. I stället har det stärkt oss. Våra väpnade styrkor, med en anti-imperialistisk och djupt bolivariansk-chavistisk karaktär, är i dag mer enade än någonsin. Till det ska vi lägga den bolivarianska milisen och kampbrigaderna där vi alla [i civilbefolkningen] utgör delar av armén, som svar på Tidds och Trumps oförsämda och oblyga hot mot Venezuela. För vi har bestämt oss för att förbli fria! Eller för att citera Chavez: ”Det 21:a seklet kommer vara seklet då vi slutligen krossar USA-imperialismen”!

En sak står dock klar: Venezuela är inte samma stat efter helgen.